

70. Den utestängda äkta mannen.

(E. Sehlstedt.)

Allegretto.

Har man nånsin sett på så be-fängt-san, Lju-set har hon släckt och
por-ten stängt-san. Jag ej vå-gar bul-ta, får väl gå och stul-ta
he-la nat-ten, fast-än det är stängt-san.

2. Snö och blåst utav den värsta sort —
san,
Västen tunn och fracken något kort —
san,
Hur jag jämkar kragen,
Fryser ändå magen,
Överrocken har jag spelat bort — san.
3. Vore blott min hustru litet öm — san,
Men nu är hon som en furie »grön» —
san,
Säkert hon mig strypte,
Blå och gul mig nypte,
Om jag störde hennes ljuva dröm —
san.
4. Magen svider, jag kan ej stå rak —
san,
Snön går in som i ett sprucket tak —
san,
Genom tån och klacken,
Skörtet utav fracken,
Kan ej räcka både fram och bak —
san.
5. Husch! Nej, nu jag måste bulta på —
san,
Sötaste min gumma, öppna då — san,
Jag skall aldrig vara
Borta, hemma bara,
In i bleka döden stå på tå — san.
6. Vore gott att nu ha rygg av sten —
san,
Hennes stämman hör jag allare'n — san,
Jag hör toffeln knarra,
Alla lemmar darra,
Jag kan netto stå på mina ben — san.